

Se quoque intra cubiculi sui parietes solitum stationes suas percurrere : cum ad magnam Matrem modo, modo ad Filium in dubiis persæpe confugeret. A meridie, quasi e medio occupationum conflictu receptui caneret; post tantulam a labore curisque remissionem, assueverat jucunda cum Deo, Deique Parente miscere colloquia.

Fuit cum altissima rerum sublimium in contemplatione defixus, divinaque suavitate liquescens nullo excitantium strepitu ad se rediret. Janitor Collegii ea, quam diximus, post meridiem hora Soarii cubiculum nescio quid nutiaturus intraverat semiclausa fenestra. Cum pedum complosione strepenti responsum nullum daretur, progressus ulterius supplicem videt supinis manibus ante Christum in Cruce suffixum : vocat, alloquitur, vesteprehendit, ter denique manu impellit nihil ejusmodi sentientem : adeo abalienato a sensibus animo divinis hærebat. Iterum janitor idem juratissimus testis hora ferme eadem Soarium instantis, quod ipse præceperat, negotii moniturus, interioris cubiculi ad ostium cum accessisset, miratur domum ea luce perfusam, quam oculi ferre non possent. Obstupefactus primo aspectu, ubi se aliquantulum obfirmavit, ne forte oculorum ludibrio deciperetur : singula per otium contemplatus, fulgorem illum solari parem a Christi pendentis effigie recta ad Soarii vultum pectusque se se vibrantem : ipsum vero Soarium duos fere cubitos ab humo sublimem, genibusque plicatis e regione suspensum animadvertit. Ad eam speciem cum perhorresceret, suspensio gradu proripit se se, dubius an plures tanti miraculi testes oculatos adjungat. Adhuc hærentem pro foribus, et pavitantem Soarius occupat : rogatus cur morantem, ut constitutum fuerat, non vocasset? aperte candideque respondet ea specie supplicentem vidisse, ad quam mutire ausus non fuerit. Introductum ergo Soarius, fuis lacrymis, manibusque sublatis, orat et obsecrat, ne quod viderit, foras emanet. Secreti promissionem, ac fidem expressit, conscio tantum confessario viro sanctissimo; qui tametsi oculorum usu Tobie instar orbatus, in rebus spiritualibus erat oculatissimus. Par est credere alia generis ejusdem collata Soario ab indulgentissimo Numine beneficia, quæ tamen ingens illius altissimo silentio premebat humilitas.

Pietas in Deiparam ardentissimo quodam scintillabat affectu, illam in ore, illam in oculis, animoque ferentis. Diebus festis dicatisque Virgini Beatissimæ horas ipsas ante sacrum duas illius colloquio jucundissime frui solebat; cui uni felices, quos in litteris eventus habuit, referebat acceptos. Primam quæstionem, quæ cœpit aliquo modo in luce versari, dicavit Beatissimæ Virgini, cumulatissimæ illius Gratia styli sui ingenique primitias offerens. In celebri namque Theologiæ Actione, quam Soarius et Societate primus Salmanticæ habuit, pie admodum eruditeque tueri perrexit, omnem illum, qui est in Ecclesia militante simul et triumphante, Gratia cumulum a Gratia Virginis Beatissimæ superari : quam Thesim, quia novitatem olere visa nonnullis, atque obelo digna; palam ipse postea majori cum pietatis, atque ingenii laude defendit : multis deinde Patrum testimoniis luculentisque rationibus confirmatam sparsit in vulgus, hortatu P. Martini Guttierrez viri in Deiparæ gloriam effusissimi,

qui Soarium eo jam sponte currentem acrioribus stimulis incitaverat. Quam gratum id fuerit Virgini Beatissimæ palam ipsa ostendit eidem Martino Guttierrez; cui se in specie videndam obtulerat, grates agens ob operam sui causa egregie collocatam. Eo Parentis indulgentissimæ beneficio accensus vehementer est Soarius, ut ipse dicebat, ad maturandum secundum in tertiam partem volumen, cui illam, quam diximus, quæstionem pietatis eruditionisque plenissimam luculenter inseruit.

Erga Eucharistiam sacrosanctam religione præcipua fuit. Sacrum singulis diebus facere, nisi gravem ob valetudinem non omisit; captata etiam longissimis in itineribus, præsertim cum Romam iret, ac rediret, sacri operandi opportunitate; neque viarum labore, neque sacræ supellectilis, maxime apud hæreticos, per quos transeundum erat, penuria magna adigi unquam potuit, ut cœlesti illo pabulo fraudaretur. Cum quis objiceret non mediocris esse laboris sacris quotidie operari : *Minime*, inquit, *quæ enim hora alia in vita est solatii plenior, et voluptatis? Ea quoties carere cogor, exarescit animus divina dulcedine destitutus.* Ex hac frequentia, ac religione in Eucharistiam singularis animi puritas oriebatur, quam toto vitæ tempore tenuit illibatam. Uno ante obitum anno cum dies aliquot animum exercitiis spiritualibus e more Societatis excoleret; totius anteactæ vitæ maculas apud Rectorem Collegii rite deposuit; quo monente, ut grates Deo ageret immortales, quod exactis in Societate annis tribus supra quinquaginta, nullo, se ligarat lethali crimine, cujus eum vinculo posset absolvere; provolutus in genua prorupit in lacrymas, se se e magnis peccatoribus unum clamitans et agnoscens.

Cœpit inde spectare secessum aliquem, id, quod jam diu meditabatur, ubi studiis, librisque longum valere jussis, totum se Deo liberius consecraret, paratisque majoribus virtutum præsidiis ad futuram patriam vasa colligeret. Re tamen cum Deo, superioribusque communicata visum potius, et magis e re Christiana futurum, si scribentem mors inveniret. Ita factum Olysiopone, quo illum absolvendis per otium de Gratia libris locus opportunior invitaverat. Otium quærentem procellæ horribiles occuparunt. Gliscente namque inter Regios Senatores Pontificisque Legatum controversia de jure dicendo, maxima et turbulenta, qualem Regia Civitas experta nunquam antea fuerat, tempestas coorta est : hinc Senatu, inde Ecclesia fulminante. Exeundum e suo sinu, atque statione Soario fuit, ut cœlum illud serenaret, urbi que diutius in sacrorum cessatione mœrenti tranquillitatem ac lætitiâ restitueret : quantum hic, pro vindicando Ecclesiæ jure, qua virtute, qua ingenio laboraverit, exitus declaravit. Summus Pontifex ob navatam in Ecclesiæ rem impigre operam gratias ei per litteras egit, quarum exemplum est hujusmodi.

PAULUS PAPA V.

Dilecte fili, salutem et Apostolicam benedictionem. Significavit nobis venerabilis Frater Octavius, Episcopus Forosempronienensis, et in istis regnis Collector, quæ tu de controversia inter eum, et Magistratus seculares (pacis adversario instigante) nuper exorta responderis; et scripta etiam misit, quæ ut tuæ multæ pietati et

doctrinae consentanea sunt, fuerunt nobis maxime grata: quamobrem operam tuam, prout debemus, laudamus: teque in Domino hortamur, ut Dei honori, et Ecclesiae suae, in qua tantum divina gratia emines libertati inservire pergas. Novimus enim quantum tua auctoritas ad extirpanda zizania valeat; quod et si futurum non dubitamus, tamen nostram Apostolicam benedictionem impartiendi, et paternam in te charitatem commemorandi occasionem nacti officio nostro deesse non potuimus. Retribuat Dominus laborum tuorum mercedem.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris, die XXV Augusti M. DC. XVII, Pontificatus nostri Anno XIII.

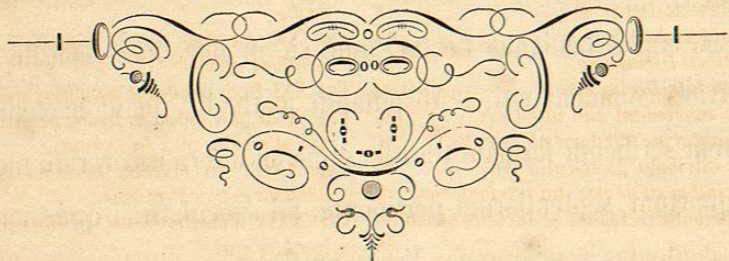
S. CARDIN. SANCTÆ SUSANNÆ.

Sæviente jam mitius tempestate, cœpit se Soario portus Æternitatis optatissimus aperire. Incidit in morbum, quo visa sibi tota illa, quam maxima est, civitas ægro-
tare; adeo mœrebant omnes unius causa. Solus ipse hilaris, atque animo alacer, ut qui jam terram felicioris patriæ e salo mundi fluctuantis aspiceret, ingeminabat identidem illa verba: *Expectans expectavi Dominum. Quam dilecta tabernacula tua, Domine, etc.* Sensibus adeo integris, ut adverterit clandestinum adesse pictorem, qui vultum ipsius vellet exprimere. Is vero fuit necessario excludendus, ne morienti dolorem, aut morbum auget. Inter eas voces animo collabente defecit mortuo similis. Paulo post sibi redditus, ac cœlesti illo, quod jam prægustaverat, gaudio delibutus: *Non putabam, inquit, tam suave esse, tam dulce mori.* Tandem Sacramentis rite susceptis vir immortalitate plane dignus, extinguitur in domo professa 25 die Septembris, Anno M. DC. XVII, ætatis fere 70, Societatis 54. Conditus in capsula honoraria cum plumbea lamina, quæ Soarii nomen, ætatem, obitusque diem notaret. Celebratæ exequiæ nostro in Templo, patentibus januis, mœstoque cymbalorum pulsu; in gratiam sui nuper Vindicis Ecclesiastica se remittente censura, quæ urbem terrebatur. Adfuit ingenti dolore perculsa nobilitas duce Legato, qui etiam moribundo Apostolicam benedictionem rite indulserat, Proregisque ægotantis filio Comite Salinarum. In sequenti die Augustiniana familia: tertio Franciscana funebri solemnique ritu Sepulto justa sponte solverunt: sacræ utriusque familiæ Ducibus, quorum benevolentia erga nos eminent, præeuntibus. Idem suis in templis Religiosi alii Ordines fecisse dicuntur. Totam mox Lusitaniam infelix nuncius vulneravit; præcipue Academiam, quæ magna Religiosorum hominum, illustriumque frequentia Doctori suo quam celeberrime parentavit. Ipse Rector Academiæ D. Joannes Coutinius illustrissimus æque, ac Soarii amantissimus, nunc vero Episcopus Algarbiorum, mœroris causa dies aliquot publica luce carere voluit. Tandem luctu, et cultu quam potuit maximo, supremum solvit honorem alumno suo pariter et Parenti Collegium Conimbricense. Condita in ejus funere poemata varia, Epigrammata, Epitaphia, pretium, et cæteræ viri præstantiæ, et nominatim ei modestiæ debitum, qua dum vitam ageret, ut erat laudis et gloriæ fugitans, passus nunquam est, ut epigrammata libris suis, ac monumentis præfigerentur.

LECTORI OPTIMO.

Scire fortasse cupiet benignus Lector, quæ sit in hoc opere consilii nostri ratio, et cur a prolixiori commentandi, ac disputandi methodo, quam hactenus tenuimus, ad contractiorem scribendi formam transferamur, et intermissa rerum moralium tractatione, ad quartum sententiarum pertinente, ad speculativas quæstiones in primo sententiarum contentas remigremus. Variæ profecto me in hoc consilium rationes impulere, quas conjicere tam facile cuique erit, quam mihi recensere supervacuum. Hoc tantum dico, eum, qui publicum agit theologiæ professorem, quamvis nec labori, nec studio unquam parcat, vix posse eadem semper opera lucubrare, aut semper eosdem fœtus parturire, sed oportere, ut nunc ad hæc, nunc ad illa studia curas suas partiatur, partim ut legendi muneri satisfaciat, partim ut precantium votis respondeat, partim ut occurrentium negotiorum difficultates expediat. Quare cum sentiam ætatem suam jam ad occasum festinare, et vitæ periodum mihi posse brevem superare, operæ pretium mihi visus sum esse facturus, si in uno semper opere, quod longiores moras postulat, cunctabundus non hærerem, sed aliâ, quæ faciliores habent exitus, pro opportunitate temporis maturarem; ne dum incepta malior, nonnulla, quæ sunt apud me pene absoluta, aut diutius morentur, aut omnino moriantur. Unde quamvis animus mihi sit tomos de Sacramentis absolvere, et ante illos, opus de Religione, cui ultimam manum jam adhibeo, in lucem promere. Interim tamen volui

has lucubrationes edere, quæ ex quotidiano legendi munere mihi paratiores videbantur, et ab illis totius doctrinæ Scholasticæ, et speculativæ summam breviori stylo, quam hactenus secutus sum, feliciter auspicari. Exploraturus an ea res jucunda pariter, et fructuosa Christianæ reipublicæ evadat. Nam si intellexero meum in hac re laborem non inutiliter collocatum ab omnibus judicari; pergam alacrior, et succisivis saltem horis quanta potero contentione in hoc incumbam, ut favente Numine paulatim absolvatur, et in publicam utilitatem evulgetur. Et sicut noster operi labor non deerit, ita spero haustas e cœlo vires non esse labori defuturas, præsertim illorum precibus, qui ex nostris studiis fructum aliquem consequuntur, a summo Deo exoratas.

INDEX TRACTATUUM, LIBRORUM

ET CAPITUM

QUI IN HOC TOMO CONTINENTUR.

TRACTATUS PRIMUS

DE DIVINA SUBSTANTIA EJUSQUE ATTRIBUTIS IN TRES LIBROS DIVISUS.

LIBER I.

DE ESSENTIA ET ATTRIBUTIS DEI IN COMMUNI.

CAP. I. An Deus sit ens necessarium.	Pagina 1
CAP. II. Sit-ne esse Dei de essentia ejus.	5
CAP. III. Quale esse sit de essentia Dei.	8
CAP. IV. Deum non venire in compositionem.	13
CAP. V. De simplicitate Dei in se.	15
CAP. VI. De Divina unitate.	18
CAP. VII. De Veritate Divini esse.	20
CAP. VIII. De Bonitate Divini esse.	22
CAP. IX. An Deo conveniant alia attributa.	26
CAP. X. Distinguantur ne attributa ab essentia.	31
CAP. XI. Sint-ne attributa de essentia Dei.	33
CAP. XII. An Divinitas sit de essentia attributorum.	36
CAP. XIII. An attributa includant se invicem essentialiter.	38
CAP. XIV. Quomodo de Deo attributa enuncientur.	44

LIBER II.

DE ATTRIBUTIS DEI NEGATIVIS.

CAP. I. An Deus sit infinitus simpliciter.	46
CAP. II. De immensitate et existentia Dei in rebus.	48
CAP. III. De immutabilitate Dei.	54
CAP. IV. De Dei eternitate.	55
CAP. V. An Deus sit omnino incomprehensibilis.	58
CAP. VI. An Deus sit invisibilis corporeis oculis.	61
CAP. VII. An Deus sit invisibilis in se respectu omnis intellectus creati.	64
CAP. VIII. Sit-ne Deus invisibilis naturaliter cuivis creature.	69
CAP. IX. An visio Dei sit supernaturalis omni intellectui creabili.	73
CAP. X. Sit-ne visio Dei proxime ab intellectu videntis.	78
CAP. XI. An videatur Deus per verbum creatum.	82
CAP. XII. An videatur Deus per speciem creatam.	85
CAP. XIII. Possit-ne videri Deus de potentia absoluta per speciem creatam ab eodem infusam.	92
CAP. XIV. Infundatur-ne lumen gloriæ videntibus Deum.	99
CAP. XV. Quæ sit necessitas, quodve munus luminis gloriæ.	101

CAP. XVI. An possit de potentia absoluta videri Deus sine lumine gloriæ.	110
CAP. XVII. Sit-ne visio Dei connaturalis intellectui lumine gloriæ informato.	111
CAP. XVIII. An visio Dei sit cognitio quidditativa et intuitiva Dei.	113
CAP. XIX. Sit-ne visio Dei ejusdem speciei in omnibus beatis.	116
CAP. XX. An visio Dei sit æqualis perfectionis in videntibus ipsum.	119
CAP. XXI. Unde oriatur inæqualitas visionis in beatis.	124
CAP. XXII. An videntes Deum necessario videant omnia attributa, quæ in eo sunt.	128
CAP. XXIII. An videntes Divinam essentiam videant necessario tres Personas.	133
CAP. XXIV. Videntes Deum, an videant liberos actus voluntatis ejus.	139
CAP. XXV. Possint-ne videri creature possibile in Verbo per illius visionem.	144
CAP. XXVI. An necessario videantur creature possibile in Verbo.	159
CAP. XXVII. An creature existentes, seu future videantur, vel videri possint.	165
CAP. XXVIII. Quas res videant beati in Verbo.	170
CAP. XXIX. Cur visio non sit comprehensio et quomodo differat.	175
CAP. XXX. Videri-ne possit Deus ab homine in vita mortali.	178
CAP. XXXI. Sit-ne Deus ineffabilis.	181
CAP. XXXII. Quomodo possit Deo nomen imponi.	188

LIBER III.

DE ATTRIBUTIS DEI AFFIRMATIVIS.

CAP. I. De scientia Dei de se ipso.	194
CAP. II. De scientia Dei rerum possibilem.	196
CAP. III. De scientia Dei rerum futurarum.	202
CAP. IV. An scientia Dei sit practica.	206
CAP. V. De Divinis ideis.	210
CAP. VI. De voluntate Divina.	214
CAP. VII. De Actibus voluntatis Divinæ.	217
CAP. VIII. De voluntate antecedente et consequente.	221
CAP. IX. De Omnipotentia Dei.	224
CAP. X. De Providentia Dei.	234

TRACTATUS SECUNDUS.

DE DIVINA PRÆDESTINATIONE ET REPROBATIONE IN SEX LIBROS DIVISUS.

LIBER I.

DE PRÆDESTINATIONIS NATURA.

CAP. I. De necessitate prædestinationis.	236
CAP. II. Prædestinationem esse actum immanentem et æternum.	237
CAP. III. Prædestinationem esse actum liberum.	239
CAP. IV. De materia et objecto prædestinationis.	242
CAP. V. De termino prædestinationis.	245
CAP. VI. De scientia absoluta, quæ necessario antecedit prædestinationem.	249
CAP. VII. De necessitate præscientiæ conditionatæ ante prædestinationem.	253
CAP. VIII. Decretum gloriæ esse primum actum in prædestinatione hominum.	260
CAP. IX. Idem decretum fuisse primum in prædestinatione Angelorum.	274
CAP. X. Hoc decretum esse definitum quoad personas et quoad gradus gloriæ.	279
CAP. XI. Hoc decretum esse dilectionem et electionem prædestinationis.	280
CAP. XII. In eodem signo fuisse electos omnes prædestinatos.	282
CAP. XIII. De voluntate, qua Deus media prædestinationis præparavit.	287
CAP. XIV. De voluntate, qua Deus exequitur prædestinationis effectus.	290
CAP. XV. An voluntas, qua Deus intendit et confert gloriam, diversas mutationes efficiat in prædestinato.	293
CAP. XVI. An in prædestinatione sit necessarius actus imperii distinctus a cæteris.	297
CAP. XVII. An prædestinatio sit actus intellectus, vel voluntatis.	302
CAP. XVIII. De comparatione prædestinationis cum providentia.	305
CAP. XIX. De comparatione prædestinationis ad gratiam et supernaturalem gubernationem.	309
CAP. XX. De comparatione prædestinationis cum libro vitæ.	313

LIBER II.

DE CAUSIS PRÆDESTINATIONIS.

CAP. I. De statu controversiæ et multiplici disputationis sensu.	321
CAP. II. De causis physicis prædestinationis quoad effectus.	322
CAP. III. An detur causa moralis quoad effectus ex parte prædestinati.	324
CAP. IV. An præcesserit aliqua prædestinati actio vitam hanc, quæ sit prædestinationis ejus causa.	326
CAP. V. An ex meritis conditionatis sumi possit prædestinationis ratio. Hic de infantibus agitur.	330
CAP. VI. De causa meritoria ex bono liberi arbitrii usu.	335
CAP. VII. De causa dispositiva ex morali usu liberi arbitrii.	355

CAP. VIII. Patrum sententia et præcipue Græcorum de causa prædestinationis ex naturæ operibus.	367
CAP. IX. Objectio contra superiorem resolutionem.	372
CAP. X. Quod bonum opus morale non possit esse, nisi ex prædestinatione et gratia, tripliciter refertur et confutatur.	373
CAP. XI. Quarto modo idem assertum refertur.	377
CAP. XII. Vera sententia contraria ex Scriptura probatur.	381
CAP. XIII. Eadem sententia Conciliorum auctoritate fulcitur.	386
CAP. XIV. Auctoritate Patrum eadem sententia corroboratur.	388
CAP. XV. Ratione comprobatur eadem sententia.	392
CAP. XVI. Eadem sententia demonstratur ex incommodis.	397
CAP. XVII. Respondetur fundamentis contrariæ sententiæ positæ cap. 10.	409
CAP. XVIII. Respondetur objectioni cap. 9 propositæ.	412
CAP. XIX. Bonum opus morale acquisitæ virtutis, licet a gratia extrinseca efficiatur, non est causa propria prædestinationis.	414
CAP. XX. Supernaturale opus ex gratia procedens non est causa prædestinationis quoad omnes effectus.	417
CAP. XXI. An Christus, vel unus homo purus queat esse causa prædestinationis alterius quoad omnes effectus.	427
CAP. XXII. Possit-ne dari causa prædestinationis ex parte actus Divinæ voluntatis.	422
CAP. XXIII. An ex parte prædestinati detur causa prædestinationis secundum se.	431
CAP. XXIV. Potuerit-ne homo purus, vel Christus mereri alii prædestinationem quoad liberam determinationem electionis divinæ.	441
CAP. XXV. Detur-ne aliqua causa, vel ratio electionis prædestinatorum ex parte Dei.	454

LIBER III.

DE EFFECTIBUS PRÆDESTINATIONIS.

CAP. I. Habeat-ne prædestinatio aliquos effectus.	456
CAP. II. Quæ conditiones requirantur, ut aliquid beneficium sit effectus prædestinationis.	458
CAP. III. Sit-ne gloria et perseverantia prædestinationis effectus.	460
CAP. IV. An gratia sanctificans sit effectus prædestinationis.	462
CAP. V. Sint-ne merita prædestinati effectus prædestinationis.	464
CAP. VI. Quæ auxilia prævenientia sint effectus prædestinationis.	468
CAP. VII. Quomodo naturalia bona prædestinationis effectus existant.	471
CAP. VIII. Malum, permissioque ejus qua ratione prædestinationis sit effectus.	474
CAP. IX. Prædestinationem non inducere necessitatem justificationis.	

LIBRORUM ET CAPITUM.

XIX

CAP. X. Prædestinationem non inducere necessitatem bene operandi.	482
LIBER IV.	
DE SUPERNATURALI PROVIDENTIA CIRCA REPROBOS.	
CAP. I. Velit-ne Deus omnes salvare.	485
CAP. II. Voluntas salvandi omnes qualis sit.	488
CAP. III. Dentur-ne omnibus adultis media sufficientia.	491
CAP. IV. An Infantibus omnibus provideatur.	495
LIBER V.	
DE REPROBATIONE.	
CAP. I. An sit et quid sit reprobatio.	500
CAP. II. An sit in intellectu, vel voluntate.	501
CAP. III. An Deus ex se velit aliquos non beare.	502
CAP. IV. De Actibus intellectus et voluntatis Dei circa reprobos.	507
CAP. V. Reprobationis negativæ non dari causam.	510
CAP. VI. De causa reprobationis positivæ.	512
CAP. VII. De reprobationis effectibus.	515
CAP. VIII. De concordia reprobationis cum libero arbitrio.	518
LIBER VI.	
DE COMPARATIONE INTER PRÆDESTINATIONEM ET REPROBATIONEM.	
CAP. I. An prædestinatus in hac vita recipiat majora dona gratiæ quam reprobos.	521
CAP. II. In certitudine comparantur prædestinatio et reprobatio.	523
CAP. III. Sit-ne major numerus prædestinatorum, quam reprobatorum.	524
CAP. IV. Ad totam Dei providentiam comparantur.	526

TRACTATUS TERTIUS.

DE SANCTISSIMO TRINITATIS MYSTERIO, IN DUODECIM LIBROS DIVISUS.

LIBER I.

DE TRINITATE AN IN DEO SIT.

CAP. I. In Deum tam nomen, quam rationem Personæ vere, ac proprie convenire.	533
CAP. II. In Deo esse plures Personas.	536
CAP. III. Quomodo ratio personæ communis sit tribus divinis Personis.	538
CAP. IV. Personas non multiplicari in Deo, nisi per realem processionem.	544
CAP. V. Processiones divinas immediate per intellectum et voluntatem esse.	549
CAP. VI. Personas produci intellectione et amore.	552
CAP. VII. Qua intellectione et quo amore persona producantur.	556
CAP. VIII. Sit-ne actus principium quo productionis.	559
CAP. IX. De numero processionum.	560
CAP. X. De numero personarum.	562
CAP. XI. De cognitione Trinitatis sine revelatione.	564
CAP. XII. Quomodo cognoscatur Trinitas ex revelatione.	570

LIBER II.

DE DIVINITATE TRIUM PERSONARUM.

CAP. I. De Patris divinitate.	574
CAP. II. De Divinitate Personæ procedentis.	575
CAP. III. Probatur Filii divinitas.	578
CAP. IV. Ejus divinitas defenditur.	581
CAP. V. Spiritus sancti divinitas ostenditur.	584
CAP. VI. Ipsi divinitas defenditur.	586

LIBER III.

DE DISTINCTIONE TRIUM PERSONARUM.

CAP. I. Distinctio trium Personarum ostenditur.	588
CAP. II. Earum distinctio defenditur.	589
CAP. III. Esse in Trinitate tres personalitates.	591
CAP. IV. De tribus subsistentiis personalibus.	593
CAP. V. Esse in Deo tres essentias relativæ.	595

CAP. VI. Personas esse tres, etc.	599
CAP. VII. De tribus unitatibus personalibus.	600
CAP. VIII. De tribus veritatibus personalibus.	601
CAP. IX. An relatio in Deo perfectionem dicat.	603
CAP. X. Satisfit fundamentis contrariis.	608
CAP. XI. Distinguantur-ne personæ in attributis positivis.	610
CAP. XII. Personas non distinguere in attributis negativis.	613
CAP. XIII. De modo loquendi de Personis, ut distinctis.	616

LIBER IV.

DE UNITATE TRIUM PERSONARUM.

CAP. I. Tres personas esse unius et ejusdem essentiæ ac naturæ.	619
CAP. II. Personas esse idem realiter in una Deitate.	620
CAP. III. Occurritur fundamento contrarii erroris, sumpto ex principio illo. Quæ sunt eadem unitatio, etc.	622
CAP. IV. De distinctione personarum ab essentiâ.	624
CAP. V. An relationes sint de essentiâ Deitatis.	628
CAP. VI. In quo nonnulla dubia expediuntur et satisfit fundamentis oppositis.	630
CAP. VII. An Divinitas sit de conceptu relationum.	632
CAP. VIII. Argumentis contrariæ sententiæ et quibusdam dubiis satisfit.	634
CAP. IX. De unitate personarum in omnibus attributis.	635
CAP. X. Quomodo sit Omnipotentia in omnibus personis.	636
CAP. XI. De unitate personarum in subsistentia absoluta.	639
CAP. XII. Tres divinas personas vere, ac proprie, esse, dicitur unum Deum, propter essentiæ unitatem.	642
CAP. XIII. De variis modis attribuendi personis unitatem Dei.	643